

429
429
429
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Η. ΗΛΙΑΔΗ

ΒΟΣΠΟΡΙΤΙΚΑ

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛΟ
© 1935
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ

ΤΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

1935

SISMANOGGLIO
MEGARÒ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Η. ΗΛΙΑΔΗ

ΒΟΣΠΟΡΙΤΙΚΑ

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ

ΤΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

1935

ΤΙΜΑΤΑΙ 1 π. 50

SISMANOGGIO
MEGARÒ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΑ
ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΣΚΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ
ΜΙΧΑΗΛ

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μεταξὺ τῶν γονιμοτάτων περιόδων τῆς ζωῆς μου, δέον νὰ καταλέξω τὴν τελευταίαν τετράμηνον ἐν Ἀθήναις παραμονὴν (Φεβρουάριος—Μαΐος τοῦ 1934), κατὰ τὴν ὁποίαν ηὐτύχησα—χάρις εἰς τὴν ἄπειρον συγκατάβασιν τοῦ μεγάλου Ποιητοῦ—νὰ παραμένω καθ' ἑκάστην καὶ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, πλησίον τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, τοῦ ἀκενώτου αὐτοῦ Ταμείου Πνευματικότητος καὶ Γνώσεως, τοῦ ὀξυδερεκεστάτου Ψυχολόγου καὶ Φιλοσόφου, τοῦ πρωτοτυπωτάτου Μελετητοῦ καὶ Ἐρευνητοῦ, τοῦ ἐπιβλητικωτάτου Καλλιτέχνου καὶ Μυθοπλόκου, τοῦ Μεγάλου Ἐμψυχωτοῦ καὶ Προφήτου.

Καὶ μεταξὺ τῶν ἀτιμῆτων θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἐκ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἐπικοινωνίας ἀπεκόμισα, μεταξὺ τοῦ πλουσιωτάτου καὶ πνευματικωτάτου ἐκείνου ἀμητοῦ, εἰς πρώτην σειρὰν ἔρχεται ἡ ἀποκάλυψις *ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Γίγαντος Ποιητοῦ* τῶν μαγικῶν μυστηρίων τῆς Ἐμπνεύσεως, τῆς Φαντασίας, τῆς Ποιητικῆς τέχνης.

Ἡ Μαγικὴ Κλεῖς τῆς κατανοήσεως τοῦ μεθυστικωτάτου, πολυειδεστάτου, περιεκτικωτάτου Συμποσίου τῆς Ποιήσεως τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός (τὸ ὁποῖον ὁ Ἄναγνώστης καὶ Μελετητὴς αὐτῆς ὀφείλει νὰ μὴ λησμονῆ), ὅτι ὀλόκληρον τὸ ἐπιβλητικώτατον ἐκεῖνο Ποιητικὸν Οἰκοδόμημα στηρίζεται συνεχῶς καὶ πάντοτε ἐπὶ ὀρισμένων περιστατικῶν τῆς ζωῆς τῆς ἀτομικῆς τοῦ Ποιητοῦ, ἢ καὶ ἐκ τῆς πέριξ αὐτοῦ ἢ τῆς Ἱστορίας καὶ Μυθολογίας. Ἡ δὲ δύναμις καὶ μεγαλοφυΐα καὶ τέχνη τοῦ Ποιητοῦ ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἰκανότητά του, ὅπως τὰ πεζὰ καὶ τετριμμένα καὶ συνήθη τὰ ἐξυψώση, τὰ ἐξαυλώση, τὰ ἐξιδανικεύση, προσφέρων αὐτὰ ὡς ὑπόβαθρον εἰς τὸν Ἄναγνώστην καὶ βοηθῶν αὐτὸν ὅπως—ἐπὶ γῆς ἀκόμη ὦν—γευσθῆ ἡ καρπὸς Παραδείσου! Τοῦτο πραγματοποιεῖ ὁ Ποιητὴς διὰ τῆς φαντασίας, τοῦ ὄργανου τῆς ἐξαυλώσεως. Ἡ δὲ Ἐμπνευσις δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ πλαστικὴ δύναμις τοῦ Ποιητοῦ καὶ ἡ διόρασις ἐκείνη, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἀπλοῦν (διὰ τὸν πεζὸν καὶ ἀμύητον) περιστατικὸν ἢ συμβάν, ἀποκαλύπτει ἐκπληκτικούς καὶ ἀνυπόπτους *κόσμους* μαγείας, κάλλους, ἁρμονίας, σοφίας, συγκινήσεως, ἐξάρσεως, ἐνθουσιασμοῦ!

Μὲ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις, ἃς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῆς ἀνὰ χεῖρας Ποιητικῆς Συλλογῆς καὶ Ἔργου τοῦ φίλου Ποιητοῦ κ. Δημητρίου Ἡ. Ἡλιάδης.

Μὲ πόσῃν συμπάθειαν, συγκίνησιν καὶ θαυμασμὸν ἀναγινώσκει κανεὶς καὶ μελετᾷ τὴν πρώτην αὐτὴν προσφορὰν καὶ ποιητικὴν προσπάθειαν τοῦ νέου αὐτοῦ Ποιητοῦ—ἐὰν ἔχη ἀμεταπτώτως ὑπ' ὄψει του τὰ προλεχθέντα, ὅτι δηλαδὴ τὰ 57 Ποιήματα τῆς παρούσης συλλογῆς ἀποτελοῦν 57 μαργαριτάρια ἐνὸς περιδεραίου, πὺν περιλαμβάνει καὶ περικλείει μέσα του ὁλόκληρον τὸν Κόσμον καὶ τὰ σπουδαιότατα σημεῖα καὶ σταθμοὺς τῆς ζωῆς τοῦ Ποιητοῦ.

Τὸ Κεντρικὸν Σημεῖον, ὁ πρωταρχικὸς Πτερονηστήρ, ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἐμπνέει τὰς πράξεις καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ποιητοῦ, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ συγκινητικώτατα περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἡ Μοῖρα τῷ ἐπεφύλασεν: Εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν ὁ κ. Ἡλιάδης... ἔχασε τὸν πατέρα του. Αἱ δὲ τελευταῖαι λέξεις τοῦ μακαρίτου πρὸς τὴν σύζυγόν του—λέξεις αἱ ὁποῖαι ἐξήσκησαν μαγικὴν καὶ εὐεργετικωτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἑκατοντάκις ἔκτοτε τὰς ἤκουσεν ἐπαναλαμβανομένας καὶ συνοδευόμενας ὑπὸ δακρῶν ὑπὸ τῆς Μητρὸς του—ἦσαν: « Ἄρά γε θὰ μάθῃ ὁ γυιὸς μου γράμματα; »

Μὲ τὸ ἰδεῶδες τῶν γραμμάτων—τῆς πραγματοποιήσεως δηλαδὴ τῆς Πατρικῆς Ἐντολῆς, τῆς δοθείσης μὲ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ Πατρός του διὰ τὸ ἀνήλικον, καὶ μόλις ἀντιλαμβανόμενον τί συνέβαινε γύρω του καὶ τί ἐσήμαινεν ἡ στέρησις τῆς πατρικῆς συνδρομῆς καὶ βοηθείας, πρὸς τὴν Μητέρα του,—ἀνετράφη ἔκτοτε τὸ Ὁρφανόν.

Ὅταν δὲ—μετὰ τριάντα ἔτη—κατόπιν συνεχοῦς προσπάθειας καὶ προσηλώσεως εἰς τὴν Πατρικὴν Ἐντολὴν, ὁ κ. Ἡλιάδης, ἀποβλέπων εἰς τὰς προσκτηθείσας γνώσεις, εἰς τὰς γλώσσας τὰς ὁποίας ἔμαθεν καὶ εἰς τὴν ἐκ τούτων ἐπιτευχθεῖσαν κοινωνικὴν θέσιν, ἠδύνατο πλέον μεθ' ὑπερηφανίας νὰ διαπιστώνῃ ὅτι εἶχε πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρον τοῦ ἀποθανόντος Πατρός του, αὐθορμήτως τότε ἐξέχυσε τὴν ἱκανοποίησίν του εἰς τὸ ἐκτάκτου συγκινητικότητος Ποιήμά του, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ καὶ τὸν Πρόλογον: « ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗΝ ΣΟΥ ΦΥΛΑΞΑ. » Διὰ νὰ μὴ δὲ σκανδαλισθῆ ὁ φιλόμωμος καὶ ἀνίδεος, ὁ τυχὸν ἀψυχολόγητος ἀναγνώστης ἢ ὁ ἄγαν ἀπαιτητικὸς “κριτικὸς”,

ἐθεώρησε καθῆκόν του εἰς τὸ πλήρες μετριοφροσύνης χαριτωμένον Ποίημά του «ΚΑΛΗ ΣΑΣ Η ΩΡΑ» (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ καὶ τὸν Ἐπίλογον) νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἐντυγχάνοντα, ὅτι σκοπὸς τῆς Ποιητικῆς του ἑαυτῆς Συλλογῆς δὲν εἶναι «οἱ δάφνες στῆς δόξας τῆ χώρα», ἀλλὰ....

«στὴ σκιά τοῦ πατέρα εὐγνώμονο δάκρυ».

* *

Τὸ πρῶτον ποίημα ἐξυμνεῖ τὸν μέγαν Ἀναμορφωτὴν τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, τὸν μεγαλεπήβολον Πρόεδρόν της Καμάλ Ἀτατούρκ, τοῦ ὁποῖου τὸ Ἔργον ἐπεβλήθη ἐπὶ τῆς διεθνοῦς συνειδήσεως, ἀποτελοῦν μίαν τῶν μᾶλλον ἐκπληκτικῶν σελίδων τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας, ἀπὸ ἀπόψεως συντόνου προόδου καὶ ἀνακαινιστικῆς πρωτοτυπίας, προσφέρον, ἐπὶ σπουδαιοτάτων σημείων, παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ μᾶλλον προηγμένα Δυτικὰ Κράτη.

* *

Τὸ συναίσθημα τῆς Εὐγνωμοσύνης βαθύτατα εἶναι ἐρριζωμένον καὶ συγκινεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ Ποιητοῦ. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τόσῃν δυνάμει ἐνέκλεισεν εἰς τὸ παραστατικώτατόν του Ποίημα «ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ», πού μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἐμπνευσθεὶς αὐτὸ δὲν εἶναι ξένος εἰς τὰ μάγια τοῦ Μύθου καὶ τοῦ Συμβολισμοῦ, τῶν δύο αὐτῶν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων θεμελίων τῆς Ποιήσεως.

Ἡ εὐγνωμοσύνη του δὲ δὲν φέρεται μόνον πρὸς τὸν ἐμψυχωτὴν τῆς θελήσεώς του πρὸς τὴν πρόοδον Πατέρα του, καὶ πρὸς τὴν χήρα Μητέρα του, τὸν Παραστάτην του Ἄγγελον (πρὸς χάριν τῆς ὁποίας ἐθυσίασε καὶ αὐτὴν τὴν πρώτην του ἀγάπην, ὡς ὑπαινίσσονται τὰ Ποιήματα: «ΚΑΚΙΑ», «ΛΗΣΜΟΝΑ ΤΑ», «Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΛΥΡΑ», «ΧΩΡΙΣΜΟΣ», καὶ ὅπου ἡ Λογικὴ κατορθώνει νὰ νικήσῃ τὸ Αἴσθημα), ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Πνευματικοὺς Πατέρας ὅπως ὁ Παλαμᾶς καὶ πρὸς τὸν Διδάσκαλον τῶν Διδασκάλων: τὸν Χριστόν, τοῦ ὁποῖου τὸ παράδειγμα καὶ ἡ πλήρης φωτὸς Διδασκαλία εἶναι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του, παρηγοροῦντα αὐτὸν εἰς στιγμὰς πικρᾶς δοκιμασίας, καθ' ἣν ἐγεύθη καὶ ὁ Ποιητὴς τὸ δηλητήριον τῆς ἀγνωμοσύνης καὶ τοῦ φθόνου. Εἰς τὴν περίοδον ταύτην τῆς

ζωῆς του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕναν τῶν σταθμῶν ἐκείνων, πού ἀποκαλύπτουν εἰς τὸν μὲ τὸν κόσμον τοῦ Ὁραίου καὶ τῆς Ἀρμονίας, τῆς Εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς Ἐξάρσεως ἀνατραφέντα Ποιητήν, τὸν ἀνύποπτον δι' αὐτὸν κόσμον τοῦ ταπεινοῦ συμφέροντος, ἀνῆκουν τὰ Ποιήματα “ΜΕΣ’ ΣΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ Τ’ ΑΣΤΡΑΜΜΑ”, “ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΑΤΑ”, ΕΙΝ’ ΑΓΙΟ ΤΟ ΚΑΛΟ”, Ἡ αὐτὴ ψυχικὴ ὁδύνη τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ μεγαλεῖον τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Διδαχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἐμπνέει τὰ 4 μελισταγῆ Ποιήματα: “ΩΣΣΑΝΑ”, “ΑΓΑΠΗ”, “ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΦΘΟΝΟΣ”, “ΙΟΥΔΑΣ”, πού μὲ ὄφελος θὰ ἡμποροῦσε νὰ ἀναγνώση καὶ ἀποστηθίση καὶ φημισμένος ἀκόμη ἱεροκῆρυξ.

Ἐνα ξεχωριστὸ ποίημα τῆς ὅλης Συλλογῆς εἶναι ἡ “ΚΑΛΩΣΥΝΗ” πού χαρίζεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν φίλον κ. Γ. Μειμαρίδην. Ἡ λαμπρά του σύλληψις, ἡ παρομοίωσις καὶ παραβολή, ἡ ἐν συνόλῳ σκηνικὴ του καὶ ἡ εὐγένεια, πού τὸ διακρίνει, δεικνύουν καὶ πάλιν τὴν πολύτιμον δυναμικότητα τοῦ Ποιητοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐξέλιξις μᾶς ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις.

*
* *

Θέλησις, ὑπομονή, ἀγάπη, συγχώρησις, εὐγνωμοσύνη, θυσία, φιλανθρωπία, ἀναπέμπονται, ὡς θυμίαμα λατρείας, ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ κ. Ἡλιάδου.

Τὸ Ποίημα του, τὸ τιτλοφορούμενον “ΘΕΛΗΣΗ”, τὸ πρῶτον τοῦ Β’ μέρους τῆς Συλλογῆς “**Στὸ Βουνό**”, εἶναι ἕνας Ὑμνος πρὸς τὴν ἄκαμπτον, τὴν “ἀτσαλένιαν” αὐτὴν Θεάν, σφυρηλατημένος ἐπὶ τοῦ πικροῦ ἄκμωνος τῆς δημιουργικῆς ζωῆς τοῦ Ποιητοῦ, τῆς ποτισμένης μὲ τὴν ὀρφάνια. Ἐὰν δὲ μὲ τόσην δύναμιν ὁ Ὑμνος αὐτὸς εἶναι συντεθειμένος, τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἐγκλείει μέσα του τὴν διαπίστωσιν τῆς εὐρεγτικῆς δυναμικότητος καὶ ἐπιδράσεως τῆς Πατρικῆς Συστάσεως καὶ Ἐντολῆς. Τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς Θελήσεως, προσανατολιζομένης πρὸς ὅ,τι τὸ Καλὸν καὶ Εὐγενὲς ἔχων ὑπ’ ὄψει τοῦ ὁ Ποιητῆς, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὰ ἤδη ἐπιτευχθέντα, οὐχὶ ὡς τελικὸν σκοπὸν, ἀλλ’ ὡς βαθμίδα πρὸς πραγματοποίησιν μεγαλειτέρων θριάμβων, ὕμνησε τὴν Θέλησιν, προτρέπων καὶ διὰ τοῦ ἐμπνευσμένου λόγου καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ζωῆς τοῦ πρὸς τὰ βέλτιστα καὶ κάλλιστα.

*
* *

Τὰ δύο κύρια μέρη τοῦ ἀνὰ χεῖρας ποιήματος I. — **Στ' Ἀκρογιάλι**, II. — **Στὸ Βουνό**, περιλαμβάνουν δύο ξεχωριστὰς περιόδους τῆς ζωῆς τοῦ Ποιητοῦ. Τὸ Πρῶτον μέρος ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Ποιητὴς, εἰδικῶς, καὶ ὁ Ἄνθρωπος, γενικῶς, ἐλαυνόμενος ὑπὸ ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων καὶ πεποιθὼς ἐπὶ τῶν δυνάμεών του, ζητεῖ νὰ εὕρῃ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν σύντροφον τοῦ βίου του, πρὸς σύμπηξιν Οἰκογενείας.

Τὴν περίοδον ταύτην τοῦ Ἔρωτος, τῆς Ἀγάπης, μὲ ὅλην των τὴν ποιήσιν καὶ χάριν, μὲ ὅλα τὰ περιστατικά, πού προσλαμβάνουν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Ποιητοῦ τὴν πραγματικὴν των ἐξαύλωσιν καὶ ἐξιδανίκευσιν, ζωγραφίζει ἢ σειρὰ “**Στ' Ἀκρογιάλι**”. Ἡ περίοδος τῆς ἀμφιβολίας ὑποχωρεῖ, καὶ προβάλλει ἡ περίοδος τῆς ἐλπίδος, τοῦ συμμερισμοῦ τῆς ἀγάπης, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ κορύφωμα: τὴν Ἱεροτελεστίαν τοῦ Γάμου, τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἡμέραν, μὲ τὰ οὐράνια συναισθήματά της, πού τόσον ζωντανὰ ζωγραφίζει τὸ ποίημα “**ΝΥΦΗ**”. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ Γάμου ἢ τεκνοποιΐα, ἢ σύμπηξις οἰκογενείας. Καὶ ἀκολουθεῖ “**Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ**”, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ποιητὴς, πατὴρ τώρα, ἐξυμνεῖ τὴν Μητρικὴν Στοργὴν. Καὶ κλείει τὸ πρῶτον μέρος μὲ τοὺς ἀκολουθούτους στίχους:

ὦ! τί κρίμα νὰ μὴν ξέρης,
πούταν ὄλ' αὐτὰ γραμμένα,
ὄλ' ἀγάπη μου γιὰ σένα:
Τὰ τραγούδια μου, κι' ἐγώ.

πού δεικνύουν καταφανῶς, ὅτι ὀλόκληρον τὸ Πρῶτον Μέρος (ἐκτὸς τῶν μνησθέντων 4 ποιημάτων) εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Σύζυγον τοῦ Ποιητοῦ.

Τὸ Δεύτερον Μέρος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη σοβαρὰ διασκόπησις, διαλαμβάνει τὴν Περίοδον καθ' ἣν πλέον ὁ Ποιητὴς ἀφιεροῖ τὴν προσοχὴν καὶ τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ Ἀτόμου πρὸς τὴν Κοινωνίαν, καὶ τὴν ἀναπόφευκτον σύγκρουσιν, ἐμπόδια, ἀλλὰ καὶ τὴν ὄχι σπανίαν καὶ τελείως δυσεύρετον Ἀρμονίαν καὶ Ὁμόνοιαν.

Τὸ ποίημα “**ΠΟΙΗΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΙΑ**” εἶναι ἀπὸ τὰ ποιήματα ἐκεῖνα, πού ζωγραφίζουν τὸν ἐσωτερικὸν Κόσμον καὶ μηχανισμόν, γραμμένον μὲ δύναμιν ἐξησκημένου ἀνατόμου τῆς ψυχῆς. Τὸ ἀφιεροῖ δὲ εἰς τὸν ἀγαπημένον του Ποιητὴν “**ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΔΩΡΩΝ**” κ. Ζαχ. Παπαντωνίου.

“Ο ΓΚΡΕΜΙΣΤΗΣ” ἀνήκει ὠρισμένως εἰς τὴν τάξιν τῶν ποιημάτων, πὺ εἶναι βγαλμένα ἀπὸ ξένα γεγονότα ἐκ τῆς πέριξ τοῦ Ποιητοῦ ζωῆς. Παρουσιάζει ἕναν κόσμον ὁλόκληρον τὸ σχετικῶς σύντομον αὐτὸ ποίημα. Φαίνεται δ’ ὅτι ὁ Ποιητὴς βαθύτατα συνησθάνθη τὸν “γκρεμισμὸν” πὺ λαμβάνει χώραν εἰς τὴν ψυχὴν κυρίως τῶν παιδικῶν ὑπάρξεων, ἀπὸ ἀστόχους καὶ σκληρὰς ἐνίστε ἐνεργείας τῶν γονέων, οἱ ὅποιοι θυσιάζουν εἰς τὸν ἀτομικὸν τῶν ἐγωῖσμων τὰ τιμώτατα καὶ τὰς ἰσρωτάτας ἀναμνήσεις.

Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην, ὁ Ποιητὴς δὲν λησμονεῖ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, τὸ “ΜΕΓΑ ΡΕΥΜΑ”, τοῦ ὁποῖου ζωγραφίζει ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα. Τὸ ἀφιεροῖ δὲ εἰς τὴν Νεολαίαν. Συζεῖ μὲ “Τ’ΟΡΦΑΝΟ” καὶ Πατέρας πλέον, ἀφιεροῖ στὰ παιδάκια του, δύο χαριτωμένα ποιήματα: τὴν “ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ” καὶ “ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ”, πὺ συνιστῶμεν νὰ τὰ δίδουν εἰς τὰ τέκνα τῶν νὰ τ’ἀποστηθίζουν — μαζὺ μὲ “ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΣΟΥ ΦΥΛΑΞΑ” — οἱ Γονεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι φιλοδοξοῦν νὰ ἰδοῦν αὐτὰ ἐμφυτεύοντα εἰς τὴν εὐπλαστον ψυχὴν τῶν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς Γονεῖς καὶ Εὐεργέτας, καὶ τὴν λατρείαν πρὸς τὴν Πρόοδον καὶ πρὸς τὸ Φῶς.

* * *

Τοιαύτη οὖσα ἡ Ποιητικὴ Συλλογὴ τοῦ κ. Ἡλιάδη ἀποτελεῖ ἕνα πολυτιμώτατον δῶρον πρὸς τὴν Κοινωνίαν, διότι ἀσχέτως πρὸς τὴν ἀναμφισβήτητον αὐτῆς Ποιητικὴν καὶ Καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, ἔχει ἐξαιρετικὴν ἐξυγιαντικὴν καὶ ἀναγωγικὴν δύναμιν. Εὐχόμεθα δὲ, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας, ὅπως τοιαῦται εὐγενεῖς καὶ βαρυσήμαντοι προσπάθειαι βλέπουσιν ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα τὸ φῶς, σπείρουσαι τὸν ἀτίμητον σπόρον τῆς Ὑγείας, τοῦ Κάλλους, τῆς Ἀρμονίας, τῆς Εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ τιμώτατα: τοὺς Γονεῖς, τοὺς Πνευματικὸς Πατέρας, πρὸς τὰ Θεῖα, προτρέπουσαι πρὸς τὴν σύμπηξιν τῆς Οἰκογενείας καὶ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, πρὸς τὴν Πρόοδον καὶ τὸ Ἀγαθόν.

Ἰσταμπούλ, 21-1-1935

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Φ. ΧΑΛΑΣ

ΚΑΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

Θνητὸς Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὅπως εἶναι ἄλλοι,
οὐράνια Δύναμη φορεῖς, χρυσὴ κορώνα,
Κι' ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύση τὴ μεγάλη
ἡ Δόξα σου σὰν ἄστρο λάμπει τοῦ αἰῶνα.

Τὸ Χτὲς τῆς Πρόληψης κι' Αμάθειας πάει στὴ λήθη.
Τὸ φωτεινὸ τὸ Τώρα κι' Αὔριο φτερώνει
Ἄλέτρι, Μηχανή, Βιβλίο, Λίρα, Πλήθη,
τὸ μάγο νεῦμα Σου τὰ πλάθει, τὰ ὑψώνει.

Γιγάντιο, θαυμαστὸ τὸ ἔργο πῶχαις χτίσει,
Ἐσὺ τὴν ἔνωσες: Ἀνατολὴ μὲ Δύση,
καὶ φῶς τῆς ἔδωσες στὴ νέα της πορεία.

Γεννιὲς πολλὰς θὰ σοῦ χρωστᾶν' εὐγνωμοσύνη,
καὶ μεσ' στοῦ Κόσμου τὴ μεγάλη ἱστορία
τρανὸ κι' ἀθάνατό Σου τ' Ὄνομα θὰ μείνη.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΣΟΥ ΦΥΛΑΞΑ.

Τριάντα χρόνια πέρασαν, και μοῦ τὸ λέγει ὡς τώρα,
ἡ μάνα μου ἢ γρηά.

Μιὰν ἐντολὴ τῆς ἄφινες τὴν ὕστερή σου ὥρα,
πετώντας μακρῶ.

«Θὰ μάθη ὁ γυιός μου γράμματα;» ρωτοῦσες μ' ἕναν τόνο,
τὸν πιὸ λαχταριστό.

Σὰν προσευχὴ μοῦ τῶμαθε ἡ μάνα μου μὲ πόνο,
καὶ τὴν εὐχαριστῶ.

Ἄπ' τὰ βιβλία πέρασα μὲ τὸ φτωχὸ κανδηλι,
μικροῦλι κι' ὄρφανό.

Σπουδὴ ποτὲ δὲ χόρτασα, σοῦ ρίχνω κάθε δεῖλι
ματιὲς στὸν οὐρανό.

Σὰν τὸ μελίτσι μάζωξα ἀπ' τῆς σπουδῆς τὸ μέλι,
καὶ σοῦ τ' ἀφιερῶ.

ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΣΟΥ ΦΥΛΑΞΑ, γιὰ τ' ἄλλα δὲ μὲ μέλλει:
Βαθειὰ σ' εὐγνωμονῶ.

**SISMANOGILIO
MEGARO**

I

SISMANOGLIO
MEGARO

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.

ΜΗΝ ΤΑ ΛΕΣ.

Ὅσα ἔχεις μέσ' στὰ βάθη τῆς ψυχῆς,
πνίξτα ὅλα μέσ' στὸ πείσμα.— Μὴν τὰ λές.
Μιὰν αὐγούλα στὸ πλευρό μου θὲ ν' ἀρθῆς.
σὰν παιδὶ ἀποκομμένο θὲ νὰ κλαῖς.

Σὰν ἀνθίσουνε τὰ ρόδα στὴ δροσιά,
δὲ θ' ἀντέξῃς στὸ παλάτι τῆς σιωπῆς,
Κι' ὅλα ὅσα νοιώθεις μέσα στὴν καρδιά,
θὰ ξεφύγῃς σὰν τρελλὴ νὰ μοῦ τὰ πῆς.

Μέσ' στὸν κάμπο θὲ νὰ ψάχνῃς νὰ μὲ βρῆς,
μέσ' στοὺς ἤχους θὰ μ' ἀκοῦς τῶν τραγουδιῶν.
Ἴσκιους τότε τῆς ἀγάπης μου θὰ ἰδῆς,
καὶ στὰ λούλουδα, — δροσοῦλες δυὸ ματιῶν.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ.

Μαζὺ θὰ πᾶμε μιὰν αὐγούλα,
ψηλὰ στὸ ροδοκόκκινο βουνό,
Θὰ κόψουμε ἴπὸ μιὰ μαργαριτούλα
νὰ ἰδοῦμ' ἄν μ' ἀγαπᾶς, ἄν σ' ἀγαπῶ.

Κι' ἄν πῆ τ' ἀθῶο καὶ λευκὸ λουλουῖδι,
πῶς μ' ἀγαπᾶς αἰώνια καὶ πιστά,
τὸ πιὸ γλυκὸ θὲ νὰ σοῦ πῶ τραγουῖδι,
θ' ἀνοίξουνε τὰ ρόδα τὰ κλειστά.

Κι' ἄν ξάφνου πῆ τ' ἀντίθετο γιὰ σένα,
τὰ πέταλά του ρίχνοντας στὴ γῆ,
Τριγύρω μου θᾶν' ὅλα βυθισμένα,
στὴν πίκρα καὶ στὴ μαύρη συλλογή.

Γιὰ μένα—δὲ φοβᾶμαι τὴν ἀλήθεια
ποὺ λέγ' ἢ μαργαρίτα στὸ βουνό.
Ἐκεῖνα πῶχω στὴν καρδιά, στὰ στήθεια,
θὰ σοῦ τὰ πῆ, στὸ φύλλο τὸ στερνό.

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ.

Δὲ θὰ ξεχάσω — μὰ ποτέ — τ' ὠραῖο 'κεῖνο βράδυ,
ποὺ περπατούσαμε μαζὺ μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι,
χωρὶς νὰ λέμε λέξη.

Τὸ ἀπαλὸ χεράκι σου στὰ χέρια μου κρατοῦσα,
καὶ μὲ τὸ χτύπο τῆς καρδιάς τὸ βῆμα σ' ὠδηγοῦσα,
δὲν τ' ἄφηνα νὰ τρέξει.

Μοὺ φαίνονταν π' ἀτέλειωτα μαζὺ θὰ περπατοῦμε,
καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν παλμὸ ἀντάμα θὰ περνοῦμε
μ' ἀγάπη καὶ μὲ χάδι.

Μὰ δὲν ἐχάρηκα πολὺ, δὲ βάσταξ' οὔτε ὄρα,
μὲ μιᾶς χωρίσαμε κι' οἱ δύο, κι' ὄλο γυρεύω τώρα,
τ' ὠραῖο 'κεῖνο βράδυ.

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ ΟΝΕΙΡΕΥΤΗ.

Μέσα σὲ παρθένο δάσος περπατοῦσα μόνος,
κι' ἔλεγα τραγούδια τόσα νὰ διαβῆ ὁ πόνος.
Ξάφνου μιὰ νεράϊδα βγῆκε μ' ἀσημένια τὰ μαλλιά,
κι' ἢ τρεμάμενη φωνή της μοῦ δонуῖσε τὴν καρδιά.

Τραγοῦδα— μοῦπε— νὰ χαρῶ,
μαζὺ σου φίλε νὰ μεθῶ,
μὲ τῆς ἀγάπης τὴ χαρά,
τὸ χέρι σφίξε μου γερά.

Τραγοῦδι ἄρχισα τρελλό,
τὸ χέρι σφίγγω δυνατά,
καὶ νοιώθ' ὁ νοῦς μου νὰ πετᾶ,
σὲ ὄνειρο γλυκό.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ.

Τὴν αὐγούλα σὰ ροδίζουσι τῶν βουνῶν οἱ κορυφές,
καὶ τὰ ρόδα στὴ δροσοῦλα χύνουσι μύρα καὶ χαρές,
μὲ τὸ νοῦ μ' ἐγὼ σὲ πέρνω καὶ πετοῦμε σὰν πουλιά,
σὲ λειβάδια μυροβόλα, σ' ὄλοπράσινα χαλιά.

Ὅταν βγαίνη τὸ φεγγάρι ἀψηλα στὸν οὐρανό,
καὶ τὴ θάλασσ' ἀσημώνει, ὄλοφώτεινο, λαμπρό,
πάλι μὲ τὸ νοῦ σὲ πέρνω, πᾶμε στὴν ἀκρογιαλιά,
ποῦ γλυκὰ κυλᾶ τὸ κῦμα καὶ φιλεῖ τὴν ἀμμουδιά.

Σὰν τὰ μάτια μου νυστάξουν, πρὶν ἀκόμη κοιμηθῶ,
τότε μέσ' στὸ νοῦ σὲ κλείω, βάζω τ' ὄνειρο φρουρό,
ποῦ ἂν τυχὸν κρυφὰ μοῦ φύγῃς στ' ἀκρογιαλί, στὰ βουνά
τ' ὄνειρο νὰ μὲ ξυπνήσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ πῆ γλυκά.

ΑΠΟΡΙΑ.

Γεμάτο βγαίν' απόψε τὸ φεγγάρι,
στὸν οὐρανὸ περήφανο κυλᾷ,
καὶ μέσα στὴ νυχτιὰ σκορπᾷ μὲ χάρη,
τ' ἀσήμια του τὰ πλούσια κι' ἀπαλά.

Καὶ σὺ νεράϊδα μέσ' στὸν κῆπο στέκεις,
κι' ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ θωρεῖς,
χρυσὰ ὄνειρατα στὸ νοῦ σου πλέκεις,
τὸν ἀσημένιο πέπλο του φορεῖς.

Τί μάγια, γλύκα, ὠμορφιὰ καὶ χάρη
ποὺ σοῦρριχνε στὰ μάτια, στὴν κορφή.
Πιὸ πρῶτα νᾶβλεπα: τ' ὠχρὸ φεγγάρι,
γιὰ τὴ γλυκεῖα φωτόλουστη μορφή;

ΝΥΧΤΟΠΛΕΧΤΑ ΛΟΓΙΑ.

Ἄργοξεντύνουνταν ἡ γῆ τὴν ἄσπρη φορεσιά της,
ἡ νύχτα ξέπλεκε δειλὰ τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά της,
κι' ἐμεῖς πηγαίνοντας σκυφτοί, βουβοὶ ὡσὰν τὴ σκέψη,
ὁ ἓνας τ' ἄλλου ζήτηγε τ' ἀνείπωτο νὰ κλέψη.

Ἀγάπης λόγια σοῦλεγα σὰν τὰ νερὰ καθάρια,
βγαλμένα ἔπο τὰ στήθια μου, ἀγνὰ μαργαριτάρια,
κι' ὀλόγυρά σου τ' ἄπλεκα καὶ τὰ νυχτοκεντοῦσα,
ν' ἀκούσω τὴν ἀγάπη σου μὲ πόνο καρτεροῦσα.

Καὶ σὺ γιὰ τ' ἄστρα μοῦλεγες, γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ κάνε
καὶ γι' ἄλλα δυσκολώτερα, π' ὁ νοῦς μου δὲν τὰ βάνει.
Ἐσώπασες. — Δὲ μίλαγα. — Στῆς νύχτας τὰ σκοτιάδια
δυὸ στεναγμοὶ ἀκούστηκαν, βουβῆς ἀγάπης χάδια.

Μιά “καληνύχτα” πρόφερεις καὶ μούδωσες τὸ χέρι,
τ’ἀριστερό σου τῆς καρδιάς καὶ σὰ γοργὸ ἀστέρι,
στῆς νύχτας ξάφνου γλύστρησες τ’ ἀπόκρυφα παλάτια,
ἀφίνοντας ὀπίσω σου, ὑγρά, θλιμμένα μάτια.

Σὰν τ’ ἄστρα τρεμοσβύνουνε στὰ στήθια οἱ παλμοί μου.
Ποτὲ δὲν μοῦπες “σ’ ἀγαπῶ”, δὲν ἔννοιωσ’ ἡ ψυχὴ μου
δικά σου λόγια τρυφερά. Δὲ θέλω τὴ ματιά σου,
τὸ πείσμα ρίξε στὸ γκρεμὸ καὶ δός μου τὴν καρδιά σου.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΣΟΥ.

Σάν τῆς ἄνοιξης λουλούδια
πού γλυκά μοσχοβολοῦνε
καὶ μὲ τ' ἄρωμα μεθοῦνε
τὸ διαβάτη, τὸ πουλί.

Σὰ βοσκοῦ γλυκειὰ φλογέρα
στὸ βουνὸ πού τραγουδάει
τῆς παιδούλας π' ἀγαπάει
τὴν ἀγάπη τὴν τρελλή.

Ἔτσι τὸ γλυκό σου γέλοιο,
κάτ' ἀπ' τὴ γλυκειὰ ματιά σου,
ρόδο δείχνει τὴν καρδιά σου,
σὰ φλογέρ' ἀντιλαλεῖ.

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ.

“Όταν κάθουμαι σιμά σου
νοιώθω μέσα τούς παλμούς μου,
κι’ ὄλο σταματᾶ ὁ νοῦς μου,
δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

”Αφησε τούς ἄλλους κι’ ἔλα,
μὲ τὸ νοῦ μας ν’ ἀνεβοῦμε,
κι’ ὅταν τῆς Ἐγάπης βροῦμε
τὴ θεὰ νὰ μᾶς κυτᾶ.

Μ’ ἓνα στόμα καὶ οἱ δύο μας,
Σ’ ΑΓΑΠΩ—κρυφὰ νὰ ποῦμε,
καὶ ξανὰ νὰ κατεβοῦμε,
σὰ γοργόφτερα πουλιά.

ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ.

Ἐνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, ὀλοσκότινο ψυχρό,
ἀπ' τῆ θύρα σου περνοῦσα κι' εἶδα ἄκεί ἕνα μικρὸ
ὄμορφο ξανθὸ παιδάκι, ποῦχεν ἄγγελου μορφή,
κι' ἔλαμπε μέσ' στὸ σκοτάδι, φωτεινὸ σὰν ἀστραπή.

Ἐκαμα νὰ φύγω πίσω, στὸ σκοτάδι νὰ χαθῶ,
κι' ὅσο κι' ἂν ποθοῦσα νᾶρθω, νὰ γελάσω, νὰ χαρῶ,
μὲ τὰ λόγια σου τὰ πλάνα, τὰ τραγούδια τὰ τρελλά,
τόσο ἔνοιωθα τὸ φόβο στὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ.

— Μὴ φοβᾶσαι ἀπὸ μένα — λέγει ἐκεῖνο γελαστὸ —
εἶμαι τοῦ ἀγνοῦ τοῦ Πόθου τὸ παιδάκι τὸ πιστὸ,
ποὺ μπροστὰ ἔπὸ σένα τρέχω, σ' ὀδηγῶ ὅπου ποθεῖς
τὴ χαρὰ νὰ σοῦ χαρίσω, κι' ὅτι ἄλλο μοῦ ζητεῖς.

Τέτοιο θάρρος μοῦχε δώσει ἢ γλυκειά του ἢ λαλιά,
πότρεξα νὰ τὸ χαϊδέψω, στὰ χεράκια στὰ μαλιά.
Μὰ σὰν ἄπλωσα τὸ χέρι, — τί λαχτάρα πῆρα —
χάθηκε τὸ ἀγγελουῖδι, κι' ἄνοιξ' ἢ δική σου θύρα.

Εἶδα τότε στὴ ματιά σου τ' ἀγγελουῖδι γελαστό,
νὰ κρατῆ στὰ δύο του χέρια τριαντάφυλλο κλειστό,
πάνοιξαν τὰ πέταλά του μόλις γέλασες γλυκά,
μόλις πρόβαλες τὰ χεῖλη καὶ μὲ φίλησες τρελλά.

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΠΟΥ ΧΤΥΠΑ.

Τί άπαίσιω πού είναι τὸ ρολόγι πού χτυπᾶ,
μοῦ θυμίζει νὰ τὸ στρίβω, σὰ ζηλιάρικο μετρᾶ
καὶ τὶς ὥρες πού θὰ μείνω καὶ τὰ λόγια πού θὰ πῶ,
δὲ μ' ἀφήνει ν' ἀπολαύσω τὰ ματάκια π' ἀγαπῶ.

Ἄρχισα νὰ τὸ φοβοῦμαι, μὲ ζηλεύει τὸ σκληρό,
κι' ἓνα μοῦβαλε στὰ στήθια μεγαλείτερο καῦμό,
νὰ γυρίζω κάπου-κάπου νὰ τὸ βλέπω στὰ κρυφά,
μὲ τὸ ζόρι νὰ σοῦ λέγω: — „νὰ πηγαίνω... εἶν' ἀργά.....,,

Ἔτσι μοῦρχεται νὰ κλέψω τῆς καμπάνας τὸ κλειδί,
τὸ ρολόγι νὰ δουλεύη δίχως νὰ μᾶς ἀπειλῆ,
τῆς ἀγάπης μας οἱ ὥρες τὰ μεσάνυχτα νὰ βροῦν,
τὰ ματάκια σου νὰ κλείουν, πιὸ γλυκὰ νὰ μοῦ μιλοῦν.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΙ.

Μὲ ρόδα, μ' ἄσπρες πασχαλιές, καὶ βιόλες,
στεφάνι μούπλεξες Πρωτομαγιᾶς,
Γιὰ νὰ μοῦ μάγευες τὶς σκέψεις ὅλες,
νὰ μοῦκλεβες τὰ λόγια τῆς καρδιᾶς.

Σὰν ἦρθεν ἡ βραδυὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου,
π' ἀνάβουνε στὶς γειτονιὲς φωτιά,
Κι' ἐγὼ νὰ ρίξω — μούπες — τὸ στεφάνι,
στὶς φλόγες ποὺ πηδοῦσαν τὰ παιδιά.

Ἡ φλόγα ποῦχες τότε στὴ ματιά σου,
μοῦ φαίνονταν ἀπ' ὅλες πιὸ τρανή,
γι' αὐτὸ σοῦ τῶριξα στὴν ἀγκαλιά σου:
Νὰ λιώσῃ, μὰ νὰ μὴ λησμονηθῇ.

ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ.

Μέσ' στ' όλοπόρφυρο τὸ δειλινό,
στὴν ἄκρη τοῦ όλόδροσου τοῦ δάσου,
σταμάτησες καὶ μοῦπες μὲ καῦμό:
— Νὰ μ' ἀγαπᾶς νὰ ζῶ μὲ τὴ χαρὰ σου.

Κι' ὁ ζέφυρος, πὸν μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά,
ἐχάῦδευε τοῦ δάσου τὴ γαλήνη,
τὰ λόγια σου τὰ πῆγε στὰ πουλιά,
τραγοῦδι σου αἰώνιο νὰ μείνη.

Μοῦ μάγεψε τοῦ δάσου ἡ χαρὰ,
καὶ σὰ νὰ χάθησαν ἡ λέξεις ὅλες,
μιὰ μόνη πρόφερα: ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ —
κι' ἐγέλασαν τὰ ρόδα καὶ ἡ βιόλες.

ΦΙΛΙ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.

Γιὰ ἰδὲ τὰ κυματάκια πῶς διπλώνουν,
νὰ φθάσουν στ' ἀκρογιάλι προσπαθοῦν,
Τὰ δροσερὰ τὰ χεῖλη τους ἀπλώνουν,
τὴ δυσασμένη ἀμμουδιὰ φιλοῦν.

Γιὰ ἰδὲ τὰ πύρινα τοῦ Ἥλιου χεῖλη,
πῶς βάφουν τὶς ραχοῦλες τῶν βουνῶν,
Γλυκοφιλοῦν τὴ γῆ μας ποῦναι φίλη
κι' ἀγάπη του ἀχώριστη χρονῶν.

Γιὰ τὴν ἀγάπη ὅλα μᾶς μιλοῦνε
καὶ γιὰ τὸ θεῖο δῶρο, τὸ φιλί,
Μὰ 'κεῖνοι μόνο ποὺ μ'ἀγάπη ζοῦνε,
τὸ νοιώθουνε βαθειὰ ὡς τὴν ψυχὴ.

Μὴ βλέπεις πιά τὸν Ἥλιο, μὴ τὸ κῦμα,
χαμήλωσε τὴν πύρινη ματιά,
Μὴ τρέμεις, τὸ φιλί δὲν εἶναι κρῖμα,
γιὰ ἰδὲ—δροσοῦλες στάζει στὴν καρδιά.

ΣΤΟ ΣΚΟΥΦΙ ΣΟΥ.

Εἶδ' ἀπόψε τὸ σκουφι
ποὺ φορεῖς στὴν κεφαλή,
σοὔδειγνε σὰ ζωγραφιά,
ὠμορφη καὶ πιὸ γλυκιά.

Νὰ τὸ ἰδῶ μοῦ τῶδειχνες
καὶ στὸ νάζι τῶρριχνες,
γραῖψε μοῦλεγες γι' αὐτό,
στίχους νὰ τὸ τραγουδῶ.

Χρῶμά του ἢ θάλασσα,
λὲς καὶ ἦσουν ἀνασσα,
ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ,
σὰν παιδοῦλα τοῦ βουνοῦ.

Κάθε βράδυ φόρα το,
στὸν καθρέφτη θώρα το,
γέλα, χόρευε μ'αὐτό,
τραγουδῶντας στὸ συρτό:

—Χόρευε μωρὲ σκουφι
στὰ μαλλιά μου στὴν κορφή,
πᾶμε βράδυ στὸ γιालό,
τὴν αὐγοῦλα στὸ βουνό.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ.

Μοῦ ὑποσχέθηκες νάρθῃς
μαζύ μου νὰ περάσης,
μιὰν ὥρα ξένοιαστης ζωῆς,
τις λύπες νὰ ξεγάσης.

Καὶ εἶπα τότε στὴ γλυκιὰ
τὴ μάννα μας τὴ Φύση :
—Σενδόνη ἀπλωσε λευκὸ
ἢ φίλη νὰ πατήση,

σὰν τοῦ βορρὰ βασίλισσα
ἀργὰ νὰ κατεβαίνη,
περίφανη νὰ περπατῆ,
μὲ χιόνια στολισμένη.—

Κι' ἡ Φύση ποὺ μὲ ξέρει πιά
παιδί της χαῦδεμένο,
Λευκὰ τὴν ἔστρωσε τὴ γῆ :
Ἐμπρός ! σὲ περιμένω.

ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΕΝΟ ΠΑΡΑΙΤΟΝΟ.

Ἄπ' τὰ χεῖλη μου ἀπόψε
τὸ παράλονό μου βγήκε,
καὶ στὰ μάτια σου εὐρῆκε,
μαῦρο δάκρυ παιδικό.

Σὰν ἀγνὰ μαργαριτάρια,
μύρια δάκρυα σοῦ τρέχαν
καὶ τὸ πρόσωπό σου βρέχαν,
καὶ κηλοῦσαν στὸ λαιμό.

Πῶς μετάνοιωσα πού εἶπα
τὸ παράπονό μ' ἐκεῖνο!
Τώρ' ἀπ' τῆς μετάνοιας πίνω
τὸ ποτῆρι τὸ πικρό.

SISMALOGHELIO
MEGARON

ΚΑΚΙΑ.

(Χαμένη αγάπη)

Σάν εἶδ' ἀπόψε τὰ πουλιὰ
στὰ δένδρα κουρνιασμένα,
χωρὶς τραγοῦδι χαρωπό,
δειλὰ καὶ φοβισμένα.

Σάν εἶδα λούλουδα ἀγνά,
στριμμένα κάτια-κάτια,
νὰ σπαρταροῦνε κατὰ γῆς
σάν τῆς καρδιᾶς κομμάτια.

Σὰν ἄπλωσα τὸ χέρι μου,
νὰ σφίξω τὸ δικό σου,
μέσ' στὰ κλειστά σου δάχτυλα
σὰν εἶδα τὸ θυμό σου.

Σὰν κύτταξα στὰ μάτια σου,
δειλὰ σὰν ἄμαρτία,
φοβήθηκα καὶ τᾶκλεια:
περνοῦσε ἡ Κακία.

ΛΗΣΜΟΝΑ ΤΑ.

(Χαμένη ἀγάπη)

Τραγοῦδι δὲ θ' ἀκούσης πιά κανένα,
θᾶν' ὅλα βυθισμένα στὴ σιωπή,
Βαθιᾶς ἀγάπης λόγια μυρωμένα,
τὸ στόμα μου ξανά δὲ θὰ σοῦ πῆ.

Σὰν τύραννος τὸ πείσμα σου κυττάζει
τὴν ὄμορφή μου ἀγάπη τὴ γλυκειά,
Σὰν τὸ φτωχὸ πουλάκι τὴ σπαράζει,
στὰ τρίσβαθα πληγώνει τὴν καρδιά.

Θυμᾶσαι πόσα εἶπα ἓνα βράδυ;
Τ' ὀλόθερμο φιλί, τὸ πρῶτο χᾶδι,
καὶ τῷμορφο ἐκεῖνο δειλινό;

Λησμόνα τα, δὲν εἶσαι πιά δική μου.
Σὰ σύννεφο φουσκώνει ἡ ψυχὴ μου,
καὶ χάνεται σὲ μαῦρο οὐρανό.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΛΥΡΑ.

(Χαμένη αγάπη)

Βαριά απόψε θ' άκουστῆ, ἡ φτωχική μου λύρα,
πού τῆ χαρὰ τραγούδαγε καὶ σκόρπαγε τριγύρα,
Γιατὶ τοῦ πόνου ὁ καῦμός τῆ ράγισε καὶ πάει,
κι' ὅλο τὸν ἴδιο τὸ σκοπὸ βαριά μοῦ τραγουδάει :

“ Μιὰ λεμονιά μεγάλωνα, γλυκὰ τὴν τραγουδοῦσα,
νὰ ἰδῶ μιὰ μέρα τὸν ἀνθὸ πού τόσο λαχταροῦσα,
Κι' ἡ λεμονιά δὲ μοῦδωσε οὔτ' ἓνα της λουλοῦδι,
μαράθηκαν τὰ φύλλα της καὶ σβύνει τὸ τραγοῦδι.,,

ΧΩΡΙΣΜΟΣ.

(Χαμένη ἀγάπη)

Ἀγάπης τραγούδια,
ἀγνά μου λουλούδια,
σὰ φύλλα μαδᾶτε,
στοῦ δρόμου τὴν ἄκρη,
κηλᾶτε σὰ δάκρυ,
σὰν ἔρμα κοπάδια,
μοῦ φεύγετε, πᾶτε,
σὲ θλίψης σκοτάδια.

Ἐράγισες λύρα,
στὴ θλίψη πού πῆρα,
κι' ὁ ἔρμος σκοπός σου,
πεθαίνει στοὺς δρόμους,
σὲ σκότεινους τρόμους,
στενάζει θλιμμένη,
τραγοῦδι στερνό σου,
μοῦ λὲς πικραμένη.

Μιά νύχτα τὴν εἶδα,
γλυκιὰ σὰν ἐλπίδα,
σὰ φῶς, σὰν ἀστέρι.

Καὶ τώρα ποὺ φεύγει,
στὸ δρόμο πρὶν ἔβγη,
Ἄντιο! μοῦ λέει
κινώντας τὸ χέρι,
καὶ κλαίω... καὶ κλαίει.

ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΣΟΥ.

Στὰ μάτια σου εἶδα
κρυφὴ μιὰν ἐλπίδα
    νὰ ζήσης μ' ἐμέ.
Σοῦ πέρνω τὰ χέρια,
σοῦ δείχνω τ' ἀστέρια,
    προφέρω τὸ ΝΑΙ.

Τὰ δάκρυα τρέχουν,
τὰ μάτια σου βρέχουν
    δροσοῦλες γλυκές.
Ἀμίλητη στέκεις,
ὄνειρατα πλέκεις,
    χαρὲς ξαφνικές.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ.

Χαράμματα τὸ δρόμο πῆρα ἴσια,
στ' ἀπάτητα ν' ἀναίβω τὰ βουνά,
Φυσοῦς' ἡ αὔρα μέσ' στὰ κυπαρίσσια,
καὶ τὰ πουλιὰ φιλιοῦνταν μυστικά.

Στοὺς κεντιμένους κάμπους τὰ λουλούδια
σκορποῦσαν τὴ γλυκιά τους εὐωδιά,
Κι' ἡ βοσκοποῦλες μ' ὄμορφα τραγούδια
μαγεύαν τοῦ διαβάτη τὴν καρδιά.

Σὰ γιορτερὴ φαινόντανε ἡ πλάση,
ξημέρων' ἡ ὠραία σου γιορτὴ,
Κι' ἐγὼ τὸ χέρι ἄπλωνα νὰ φθάση,
ἀπ' ὅλα νὰ σοῦ φέρω κάτι τι.

Ἐπὸ τῆς αὔρας, τὶς γλυκὲς δροσοῦλες,
κι' ἀπ' τῶν πουλιῶν, τ' ἀμέτρητα φιλιὰ,
Χαρᾶς τραγούδια ἔπὸ τὶς βοσκοποῦλες,
κι' ἀπ' τὰ λουλούδια, χάρη κι' εὐωδιά.

Μ' ἀπ' ὅλα πιὸ βαρύτερο σοῦ δίνω,
τ' ἀτίμητό μου δῶρο: τὴν καρδιά,
Κι' ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ ποτῆρη πίνω,
στὴν εὐτυχία σου καὶ στὴν ὑγεία.

Σὰν ἔκλεισ' ἡ θύρα,
μιὰν ἄλλην ἡ Μοῖρα
τῆς δείχν' ἀνοιχτή.

Μ' ἀγάπης πετάει,
λαχτάρους καὶ πάει,
ἐκεῖ νὰ κλειστῆ.

Σὰ σμίξαν δυὸ χέρια,
κι' ἀνάψαν τ' ἀστέρια,
διπλῆς συντροφιᾶς,
Δροσοῦλες σταλάζαν,
τὰ χεῖλη μας στάζαν
χυμοὺς λεμονιᾶς.

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Μιά γλυκιὰ μικρὴ μανοῦλα,
Σκύβει μέσ' στὸ κρεββατάκι,
νὰ θυλάσῃ τὸ μωράκι,
τ' ὄμορφό της τὸ παιδί.

Μέσ' στὰ μάτια τὴν κυττάζει,
καὶ θυλάζοντας γελάει,
τὸ χεράκι του κουνάει,
σὰν νὰ τὴν εὐχαριστῇ.

Χόρτασε τὸ ἀγγελουῶδι,
κι' ἡ μανοῦλα τώρα μόνη
μὲ τὸ χέρι τὸ σταυρώνει,
γιὰ νὰ γλυκοκοιμηθῇ.

Κι' ὁ πατέρας κάμει τότε
στὸ Χριστὸ τὴν προσευχή του,
τῇ μανοῦλα, τὸ παιδί του
νὰ φυλάγῃ, κι' εὐλογῇ.

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΔΕΙΛΙ.

Ἄχ! ποῦναι τὰ χρόνια πού ζήσαμε,
μ' ἀγάπης τραγούδια καὶ χάρδια,
Σὰν ὄνειρο ἦρθαν καὶ πέρασαν,
στοῦ χρόνου τ' ἀτέλειωτα βράδια.

Χρυσῆ πεταλοῦδα τριγύριζες
στῆς νειότης μου τ' ἄσπρο λουλοῦδι,
Δειλὰ τὸ κεντοῦσες, τὸ μύριζες,
κι' ἐκεῖνο γινόνταν τραγοῦδι.

Τραγοῦδι σοῦ τῶπα καὶ δάκρυσες,
στ' ἀξέχαστο ἄκεινο τὸ δεῖλι:
“ Δικός σου θὰ εἶμαι παρθένα μου ”
καὶ σμίξαν τὰ δύο μας τὰ χεῖλη.

Κρουστάλλινο δάκρυ μᾶς ἔνωσε,
χαρὰ μᾶς κερνοῦσε μεγάλη,
Ἄχ! ποῦναι τὸ δεῖλι τ' ἀξέχαστο,
δὲν ἦταν ν' ἀρχόντανε πάλι.

ΔΙΚΑ ΣΟΥ.

Χθές σὰν ἔρριξα μπροστά σου
σκορπισμένα σὰ λουλούδια,
τὰ φτωχὰ μου τὰ τραγούδια,
πού κρυφὰ σοῦ τραγουδῶ.

Πῆρες δύο μὲ λαχτάρια,
πού τὰ γνώριζες δικὰ σου,
κι' εἶδα τότε τὴ χαρά σου,
κι' εἶπα μόνος μὲ καῦμό:

— ὦ τί κρίμα νὰ μὴ ξέρης,
πούταν ὄλ' αὐτὰ γραμμένα,
ὄλ' ἀγάπη μου γιὰ σένα:
Τὰ τραγούδια μου, κι' ἐγώ.

II

SISMANOGLIO
MEGARO

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ.

SISMANOGILIO
MEGARÒ

ETÒ BOYMO

ΘΕΛΗΣΗ.

ὦ! θεία δύναμη μ' ἀτσάλινα τὰ χέρια,
μ' ἀσάλευτη ματιά καὶ καυτερὴ σὰ λαῦρα.
Σὰν ἡ γρανίτικη φωνὴ σου μὲ προστάζει,
θεριεύει ὁ νοῦς μου κι' ἡ ψυχὴ σὰν ἄτια μαῦρα.

Μορφώσου! — πρόσταξες ἀνήσυχο ἓνα βράδυ —
νὰ ἔμπη τὸ οὐράνιο φῶς ὡς τὴν ψυχὴ σου.
Νὰ — τῆς σπουδῆς οἱ θησαυροὶ — τ' ἀπλᾶ βιβλία
σ' ὠραίους κόσμους ὀδηγοῦν. Παιδί, φωτίσου!

Σκλαβώσου, πείνασε! — μοῦ εἶπες μὲ ἄλλη μέρα —
ἀρνήσου τὴ χαρὰ πού στήν ψυχὴ σου μπαίνει,
Τὸ σίδηρο ἀχτύπητο δὲν ἔχει ἀξία,
στὴ φλόγα πρέπει γιὰ νὰ μπῆ, νὰ ὠμορφαίνει.

ὦ! θεία δύναμη πού μέσα μου σὲ νοιώθω
σὰν κεραυνό, σὰν ἀστραπῆς οὐράνια λάμψη.

ὦ! θέληση, τ' ἀτσάλινο στεγνὸ κορμί σου,
θνητὸς δὲν ἠμπορεῖ στὰ χέρια του νὰ κάμψη.

ΜΠΟΡΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΕΣ.

Χαρίζεται στο φίλο
ΑΧΙΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΗ.

Τράβα, — ὦ ψυχὴ μου — τὸν ἀνήφορο,
μέσ' ἀπ' τὰ στενὰ τὰ μονοπάτια,
Θάχης τὴν ἐλπίδα σου γιὰ σύντροφο,
κι' ὄδηγὸ τῆς πίστεως σου τὰ μάτια.

Μπόρες, χαλασμοὶ, βροντὲς καὶ ἄνεμοι
ἄν σοῦ τύχουν ἄξαφνα στὸ δρόμο,
Μὴ δειλιάσης καὶ σταθῆς. Προχώρησε!
Κάτι θὰ κερδίσης μεσ' στὸν τρόμο.

Μᾶν σοῦ τύχουνε λειβάδια ρόδινα,
μὴ μεθᾶς. Σταμάτα γιὰ νὰ κρίνης.
Τὶς χαρὲς μὴν ἀγκαλιάσης, χάθηκες.
Ναί, τυφλὴ κι' ἀμόρφωτη θὰ μείνης.

ΘΕΙΑ ΔΙΔΑΧΗ.

Καλῶς μοῦ ἔρχεστε μαυρόπουλα, καῦμοί μου,
στ' ἀπέραντα νὰ χτίσετε τὰ στήθια μου φωλιά,
Βουβὸ κελάηδημα οἱ ἀναστεναγμοί μου,
στή διάπλατη ν' ἀκούγονται τῆς νύχτας σιγαλιά.
᾽Ορφάνειας μοῦ καῦμοί, σπουδῆς κρυφολαχτάρες,
τοῦ βίου δυστηχῆματα, ἀγάπες καὶ χαμοί,
Σὰ λιανοτράγουδα σ' ἀπόκρυφες κιθάρες
ἀδάκρυτος σᾶς ἀκουγα, σὰ θεία διδαχή.

Χωρὶς ἐσᾶς δὲ θ' ἄχα τίποτε κερδίσει,
γιατὶ θὰ μ' ἀπεκοίμιζ' ἢ πλανεῦτρα ἢ χαρά,
Καὶ θᾶφτανα μιὰ μέρα στῆς ζωῆς τῆ δύση,
ἐρεΐπιο, δίχως φῶτα καὶ τὸ νοῦ χωρὶς φτερά.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΠΟΝΑΤΕ.

Σὲ ἄρπες δωδεκάχορδες ἀγγέλοι τραγουδοῦνε,
κι' ἀπ' τ' ἀψηλὰ σκορποῦνε,
τὰ δῶρα τ' οὐρανοῦ.

Χαρές, ἀγάπες ὠμορφες, παρηγοριῆς καὶ χάδια,
πετοῦνε σὰν κοπάδια
σὲ ὄρες δειλινοῦ.

Φτωχὲς ψυχοῦλες δύστυχες, τὴν ὥρα πὺ πονᾶτε,
τοῦ οὐρανοῦ κυττᾶτε,
τὴ θεία ὠμορφιά.

Νὰ φεύγουν σὰν τὰ σύννεφα, οἱ λύπες, οἱ καῦμοί σας,
νὰ μπαίνει στὴν ψυχὴ σας,
γλυκιὰ παρηγοριά.

Ἄτέλειωτος ὁ οὐρανός, ἀπέραντη πατρίδα,
γλυκιὰ τοῦ κόσμου ἐλπίδα,
χαρὰ τοῦ καθενοῦ.

Ὅσες φορὲς τὸν κύτταξα, μαζὺ μου ἔχει μοιράσει,
τις λύπες πῶχ' ἢ πλάση,
δικές μου, κι' ἀλλουνοῦ.

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Τὰ μάτια του κλαῖνε,
τὰ χεῖλη του λένε
τραγοῦδι πικρό.

Μαζύ του δὲν κλαίγει,
κανεῖς δὲν τοῦ λέγει,
— τί ἔχεις μικρό;

Πατέρα δὲν ἔχει,
στὸ μνήμα του τρέχει,
λουλούδια σκορπᾶ.

Πολὺ τ' ἀγαποῦσε,
γιὰ 'κεῖνο ρωτοῦσε,
σὲ λόγια στερνά.

Μ' εὐλάβεια στέκει,
μὲ δάκρυα πλέκει,
ὀρφάνειας καῦμούς.

Τὸ χῶμα δροσίζει,
τὸ βλέμμα γυρίζει,
πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

ΠΟΙΗΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Χαρίζεται στον Ποιητή
ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ὦ! ψυχῆς μου φτερούγισμα γύρω,
σὰν ἀπ' αἴλου ρόδου τὸ μῦρο,
ἀργοστάξεις βαθειὰ μέσ' στὸ νοῦ.

Κι' ἐκεῖ μέσα γεννᾶς κάποιες λέξεις,
λουλουδόπλεχτες αἴυλες πλέξεις,
στὸ γαλάζιο πετᾶς τ' οὐρανοῦ.

Κι' ἀπὸ 'κεῖ μοῦ γυρνᾶς σὰν τραγοῦδι,
πότε δάκρυ καὶ πότε λουλοῦδι,
καὶ μοῦ κλείγεσαι μέσ' στὴν καρδιά.

Καὶ ξεπλέγεσαι πάλι σὲ νῆμα,
σὰν ἀφρὸς στῆς ψυχῆς μου τὸ κῦμα,
Ποιητοῦ Φαντασία γλυκιά.

ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ.

Γοργὰ κηλοῦν τ' ἀτλάζινα νερά σου,
ᾠ! Βόσπορε — στῆς πλάσης τὴν ποδιά.
Σὰν ὄνειρο τὴ νύχτα τὰ βουνά σου,
πολύχρωμη τὴ μέρα ζωγραφιά.

Ἐκεῖνοι ποὺ σὲ ξέρουν νοσταλγοῦνε
τὰ λιόλουστα χωριά σου, τὶς ἔξοχές,
Τὰ κρυσταλένια σου νερά δειψοῦνε,
ποθοῦν τὶς ἀσημένιες σου βραδιές.

Καράβια, πλοῖα, βάρκες, τρεχαντήρια,
πανέρχονται τρελλὰ σὰν πανηγύρια,
ἀνάλαφρα σὰν κύκνοι στὸ νερό.

Στὶς βάρκες τραγουδοῦνε οἱ ψαράδες,
κι' οἱ χωρικοὶ στῆς δύσης τὶς λαμπράδες
τραγοῦδι σοῦ ταιριάζουν χαρωπό.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Στ' απόσκιο δάσος, στῆς σπηλιᾶς τὴν ἄκρη,
γλυκόφωτη μιὰ λάμψη τρεμοσβύνει,
σὰ δειλινοῦ θαμπωτικὸ ρουμπίνι,
Σὰν ἄστρο ἀπ' τῶν οὐρανῶν τὰ μάκρη.

Νὰ τὴν προφθάσω ἔτρεχα μ' ἀγώνα,
κι' ἐκείνη ἀλάργευε, κι' ἐχάθη.....
προχώρησα, καὶ στῆς σπηλιᾶς τὰ βάθη
Βασίλισσα τὴν εἶδα μὲ κορώνα.

Πῶς ζῆς — τὴ ρώτησα — ἐδὼ στὰ βάθη;
Γιατὶ δὲ θὲς νεράϊδα λευκοφόρα,
Ὁ Κόσμος νὰ σὲ διῆ καὶ νὰ σὲ μάθη;

Κι' ἐκείνη μ' ἀποκρίθηκε στὴν ὥρα:
— Ἡ λάμψη μου στὸ φῶς τῆς μέρας σβύνει.
Στὰ βάθη ζῶ, μὲ λέν: Εὐγνωμοσύνη.

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ.

Μικρό, μικρὸ ξεκίνησες παιδάκι,
γιὰ τῆς Πολύμνιας τὴ χώρα,
Κι' ἀνέβηκες γοργὰ σὰν τὸ γεράκι,
σὲ ὕψη ἀθανάτων δαφνοφόρα.

Πολύφωτος Ναὸς μέσ' στὴν ψυχὴ σου,
γιὰ τοὺς πιστοὺς σκορπάει θεῖους ἦχους,
Στὸ βῆμα του θυσιάζοντ' οἱ παλμοὶ σου,
καὶ πλάθονται, κι' ἀκούγονται σὲ στίχους.

Τὶ τάχα κι' ἂν σ' ἐδάμασεν ὁ χρόνος,
κι' αὐλάκωσε τὸ μέτωπό σου ὁ πόνος;
Τῶν Ποιητῶν δὲν εἶσαι ἡ Κορῶνα;

Στῆς Μούσας ὅσα τρύγησες τ' ἀμπέλι,
τὰ χάριτες τοῦ κόσμου πλούσιο μέλι
καὶ Νικητῆς γυρνᾶς ἀπ' τὸν ἀγώνα.

ΜΕΓΑ ΡΕΥΜΑ.

Χαρίζεται στή Νεολαία του.

Μέγα Ρεῦμα ὄμορφο,
δροσερὸ καὶ λιόφωτο,
    μὲ σμαράγδινες κορφές
    καὶ μὲ λιγερὲς μορφές.

Στέκεις ἔμπρὸς στή θάλασσα
ἀψηλὸ, περήφανο,
    σὰν ἀτίμητο κοχλίδι,
    τοῦ Βοσπόρου μας στολίδι.

Κάτω στ' ἀκρογιάλι σου,
τραγουδοῦν οἱ ὄμορφες,
    οἱ νεραΐδες τοῦ γιालοῦ,
    ποὺ μᾶς πέρνουνε τὸ νοῦ.

Πάνω στὶς κορφοῦλες σου,
προβατάκια βόσκουνε,
    κι' οἱ ζευγάδες μὲ τὴ δύση
    ξαποστένουνε στή βρύση

Οί κοπέλες κόβουνε
στά χωράφια φράουλες,
κι' οί λεβέντες χωρικοί
τις πωλοῦν καμαρωτοί.

Στά πλατάνια χόρεψα,
ἦπια καὶ διασκέδασα,
καὶ τὸ βράδυ στ' ἀκρογιαλὶ
ἔννοιωσα χαρὰ μεγάλη.

Στὸ σχολειό σου σπούδασα,
κι' ὅταν σοῦ τὸ πλήρωσα,
ἦπια τὸ πικρὸ ποτῆρι,
σ' ἓνα ρωμηοπανηγῦρι.

Δόξες εἶδες ἄπειρες,
ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια σου,
σ' ἐτραγούδησανε κι' ἄλλοι,
ἀπὸ μένα πιὸ μεγάλα.

Ἄϊντε Μέγα Ρεῦμα μου,
ὠμορφο κι' ἀθάνατο,
δὲ σ' ἀλλάζω μ' ἄλλη χώρα,
ἕως τὴ στερνὴ μου ὥρα.

Ο ΓΚΡΕΜΙΣΤΗΣ.

Στάσου! — μὴ γκρεμᾶς τῆς μάννας τὴν εἰκόνα,
νοτισμένος εἶν' ὁ τάφος της. — Σταμάτα!
Ἡ καρδιά σου, πιὸ σκληρὴ κι' ἀπ' τὸ χειμῶνα,
θὰ θρηνήσῃ μιὰ βραδιὰ στὴ μαύρη στράτα.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ γέλιο, κι' ἡ ματιὰ ἢ λαύρη,
ποῦναι ζωντανὴ εἰκόνα της — ΕΚΕΙΝΗ,
Θὲ νὰ σοῦ θυμίζουν τὴ βραδιὰ τὴ μαύρη,
ποῦ γκρεμοῦσες τῆς ψυχῆς του τὴ γαλήνη.

Μιὰν ἡμέρα τὸ μικρὸ σὰ μεγαλώσῃ,
στὸν καθρέφτη σὰ μαντέψῃ ποιόνα μοιάζει,
Τότε μὲ ψαλμοὺς οὐράνιους θὰ ὑψώσῃ
τὴν εἰκόνα της, ἐκεῖ ποῦ τῆς ταιριάζει.

ΜΕΣ' ΣΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ Τ' ΑΣΤΡΑΜΜΑ.

Τὶ τάχα κι' ἄν μὲ ζώνουνε
τοῦ φθόνου ἀλυσίδες,
Κι' ἄν στὴν κορφή μου πέφτουνε
καταλαλιᾶς ἀκρίδες!

Τὶ κι' ἄν αὐτοὶ μοῦ πάγωσαν
τὰ πονεμένα στήθια,
Καὶ στὴν καρδιά μου ἄναψαν
καῦμοὺς σὰν ἄστρα πλήθια!

Θ' ἀρθῆ μιὰ ῥμέρα ῥξέχαστη,
π' ὄλα μὲ μιὰς θὰ λυώσουν
Μέσ' στῆς ἀλήθειας τ' ἄστραμμα. —
Κι' αὐτοί; — Θὰ μετανοιώσουν.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΑΤΑ.

Παλμοὶ πὺ πνίγεστε
βαθιὰ στὰ στήθια,
Καῦμοὶ π' ἀνάβετε
σὰν ἄστρα πλήθια.

Στὴν ἔρμη κλείγεστε
ὑπομονή μου,
Βουβοὶ κι' ἀνείπωτοι
στὴ συλλογή μου.

Σᾶς νοιώθω μέσα μου
σὰν τὶς νυφίτσες,
Ἐλαφροπέταχτες
πεταλουδίτσες.

Νὰ μοῦ ξεφύγετε
θὲ νᾶρθ' ἢ ὦρα
Μ' ἀναστενάγματα
ἐλπιδοφόρα.

Χαρὰ σ' ἐκείνονε
ποῦ σὲ προσμένει,
Ἐλπίδα λιόφωτη,
δροσολουσμένη.

ΕΙΝ' ΑΓΙΟ ΤΟ ΚΑΛΟ.

Σ' εκείνους πού μ' αγάπησαν
βαθιά 'πό τήν καρδιά τους,
στή φωτεινή ματιά τους,
τὸ δάκρυ μου κερνώ.

Μὰ σ' ὅσους κι' ἄν μ' ἐφθόνησαν
στή σκοτεινή ματιά τους,
στοῦ μίσους τή φωτιά τους,
ἀγάπανθους σκορπῶ.

Μὲ τὸ χρυσὸ τὸ νόμισμα
μ' ἀρέσει νὰ πληρώνω,
ποτὲ δὲ μετανοιῶνω:
—Εἶν' ἅγιο τὸ καλό.

ΩΣΑΝΝΑ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — σὰν γύριζες ἀπ' τὴν περιοδεία,
ἀδιάκοπα κηρύττοντας τὴ θεία ὁμιλία,
τοὺς ἅγιους νόμους τ' Οὐρανοῦ, τὴν ἄφθαρτη ἀλήθεια,
μὲ βᾶϊα σ' ὑποδέχονταν καὶ μ' Ὁσαννά, τὰ πλήθια.

Χαρᾶς φωνὲς ἀνθρώπινες δονοῦσαν τὸν ἀγέρα,
σὲ προσκυνοῦσαν Βασιληᾶ τοῦ κόσμου πέρα-πέρα,
κι' Ἐσὺ ἀργὰ προχώραγες, καβάλα στὸ πολάρι,
μ' ὀλόφωτο τὸ πρόσωπο, ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴ χάρι.

Γιὰ μιὰ στιγμοῦλα δάκρυσες, ἀκούγοντας τὰ πλήθια,
γιατ' ἤξερες π' ἀργότερα θὰ σ' ἐπλητταν τὰ στήθια,
τὸ Γολγοθᾶ θὰ σοῦδειχναν, τ' ἀγκάθινο στεφάνι,
γιὰ νᾶμησκεν ἀξέχαστη τοῦ κόσμου μας ἡ πλάνη.

*
* *

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — μοῦ φόβησαν τὰ ὠσαννὰ τοῦ κόσμου.
Τὰ φεύγω τὰ θυμιάματα, κυττάζω πάντα ἔμπρός μου.
Νὰ ζῶ ἀπαρατήρητος, τὸ προτιμῶ, μ' ἀρέσει,
γιατὶ ὁ φθόνος τ' ἄλλουνοῦ, μ' ἔχει βαθιὰ πονέσει.

ΑΓΑΠΗ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — τὴν ὥρα 'κείνη ποῦ ῥιχνεν ὁ ἥλιος
τῆς δύσης τὰ ρουμπίνια του, στὰ στάχυα, στὶς τουλίπες,
'Εκεῖ ἀπ' τ' ἀψηλὸ βουνό, τὸ ροδοφλογισμένο,
στοὺς μαθητάς σου στράφηκες καὶ σταθερὰ τοὺς εἶπες:

— Ἡ ὥρα ἦρθε νὰ παραδοθῆ ὁ Υἱὸς τ' ἀνθρώπου,
σ' ἀνθρώπων χέρια ἄσπλαχνα. Τὸ θέλει ὁ Κύριός μου.
Μαζύ σας ὅσο βρίσκουμαι, τὰ λόγια ποὺ σᾶς λέγω,
φυλάττε τα σ' ἀνάμνηση, γιὰτ' εἶναι τοῦ Πατρὸς μου.

Πολλὰ σᾶς εἶπα κι' ἔκαμα, μὰ σήμερα σᾶς δίνω
τὴν πιὸ γλυκιά μου ἐντολή: «Νὰ ἀγαπᾶτ' ἀλλήλους.»
Γιὰ τὴν ἀγάπη μ' ἔστειλε, γι' αὐτὴν μὲ θέλει πίσω,
νὰ τὴν κηρύξω στοὺς ἐχθροὺς, στοὺς ξένους καὶ στοὺς φίλους

Κι' οἱ μαθηταί σου στάθησαν, πουλάκια μαγεμμένα,
ἀπ' τὶς γλυκάδες πῶσταζαν τὰ θεϊκά σου χεῖλη.
Φιλοῦς' ὁ ἥλιος τὶς κορφές, εὐώδιαζαν οἱ κάμποι,
κι' ΑΓΑΠΗ γράφονταν παντοῦ στὸ θεῖο 'κεινο δεῖλι.

* * *

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ,— ἀγάπη χάρισα ὀλόγυρά μου,
γιατὶ πελώρια φύτρωσαν τ' ἀγκάθινα τὰ μίση;
'Εκεῖνοι ποὺ ἀγάπησα, μοῦ πληξάν τὰ πλευρά μου,
κι' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔβλαψα, φαρμάκι μ' ἔχουν χύσει.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΦΘΟΝΟΣ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — σταμάτησες μιὰ ρόδινη αὐγοῦλα
στὰ περιστήλια τοῦ Ναοῦ καὶ εἶπες πρὸς τὰ πλήθια:
— Γιὰ τὸ καλὸ σας λάλησα καὶ πάλι σᾶς τὸ λέγω:
«Ἐγὼ εἶμ' ἡ ζωὴ, τὸ φῶς, κι' ἡ ἀφθαρτὴ ἀλήθεια.»

Πολλὲς φορὲς σᾶς ἔδειξα τοῦ λυτρωμοῦ τὸ δρόμο,
μὰ σεῖς τὸ φῶς ἀφίνετε καὶ πᾶτε στὰ σκοτάδια.
Τὰ χεῖλη σας δὲ χόρτασαν καταλαλιὲς καὶ ψέμμα,
καὶ στὴν ψυχὴ σας βόσκουνε τοῦ μίσους τὰ κοπάδια.

Ἄν θέλετε τὴ λύτρωση τῆς σκότεινης ψυχῆς σας,
μ' ἐμὲ ν' ἀκολουθήσετε τοὺς νόμους τοῦ Πατρὸς μου.—
Κι' ὁ φαῦλος ὄχλος μούγκρισε: Χτυπᾶτε τον τὸν πλάνο
ποὺ ξεγελᾷ τὰ πνεύματα καὶ τὶς καρδιὰς τοῦ κόσμου.

Καὶ χάμου πέτρες ἄρπαξε καὶ σήκωσε τὸ χέρι,
κηλίδα μαύρη νᾶμησκε τοῦ κόσμου μας ὁ φθόνος.
Σὰν ἔρριξες ἐπάνω τους τὸ θεῖο σου τὸ βλέμμα,
σκορπῆσαν ὅλοι κι' ἔμεινες Ἐσύ, ὠραῖος, μόνος.

* * *

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — ὅσες φορές κι' ἂν εἶπα τὴν ἀλήθεια,
λιθάκια μαῦρα δέχτηκα στὴ ράχη μου, στὰ στήθια.
Μὲ τὴ ματιὰ δὲν μπόρεσα τὸ φθόνο νὰ λυγίσω,
καὶ τώρα συλλογίζομαι, ἂν πρέπει νὰ σιωπήσω,
ἢ νὰ τὴ λέγω πιότερο, — ἴσως καὶ τὸν νικήσω.

ΙΟΥΔΑΣ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ, — στὸ δεῖπνο κάλεσες τοὺς μαθητάς Σου
στερνὴ φορὰ ν' ἀκούγανε τὰ λόγια Σου τὰ θεῖα.
Μιλοῦσες μὲ χαμόγελο, κι' αὐτοὶ ὀλόγυρά Σου
ροφοῦσαν τὴν οὐράνια Σου γλυκιὰ διδασκαλία.

« Ἄπ' τὸ κρασί, τὸ αἷμα μου — τοὺς εἶπες — πάρτε, πιῆτε,
κι' ἀπὸ τὸν ἄρτο, σῶμά μου, νὰ φᾶτε πρὶν νυχτώση.
Ἡ ὥρα μου ἐσήμανε, ξανὰ δὲ θὰ μὲ διῆτε,
γιατ' ἕνας μέσ' ἀπ' ὅλους σας, διψᾷ νὰ μὲ προδώση. »

Βαθιὰ σιγὴ βασίλευσε καὶ Σὺ τοὺς εἶπες πάλι:

« Μαζύ μου ἔκεινος πῶφαγε βαριά μου τὸ πληρώνει,
(καὶ στὸν Ἰούδα στρέφοντας μὲ πίκρα πιὸ μεγάλη:)
Ἐκεῖνο πῶχους κάμε το — τοῦ εἶπες — νὰ τελειώνη. »

Κι' ὁ Ἰούδας ξεπετάχτηκε νὰ βάλλη τὴ σφραγίδα,
τῆς ἀνανδρης τῆς προδοσιᾶς, μ' ἓνα ψυχρὸ φιλί του
Κι' ἐκεῖ στ' ἀγνό Σου μέτωπο ἀφῆκε μιὰ κηλίδα,
ποῦ ὅσο ζῆ ὁ ἄνθρωπος, θὰ ζῆ κι' αὐτὴ μαζύ του.

* * *

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕ — βαθιὰ σὰν ρίχνω τὴν ματιὰ τριγύρα,
στοῦ φίλου τὸ χαμόγελο, γιὰ στοῦ ἐχθροῦ τὴ θύρα,
στ' ἐλεημένου τὴ φουχτιὰ, στ' ἀντίπαλου τὰ μάτια,
τοῦ Ἰούδα βλέπω τὴ μορφὴ κρυμμένη σὲ πορφύρα,
καὶ μοῦρχονται στὸ γοῦ τοῦ Γολγοθὰ τὰ μονοπάτια.

ΚΑΛΩΣΥΝΗ.

Χαρίζεται στο φίλο
ΓΕΩΡΓΙΟ Π. ΜΕΤ·ΜΑΡΙΑΔΗ.

Στὰ τιμημένα τῆς δουλιᾶς τὰ πλούσια τὰ χωράφια,
μὲ τὸν ἰδρώτα ὁ ζευγᾶς πὺν τᾶχε ποτισμένα,
Ἡ Καλωσύνη διάβαινε τρυγώντας ὅσα στάχια,
καὶ τᾶρριχνε τριγύρω τῆς στὰ χέρια τ' ἀπλωμένα.

Κι' ἄλλοῦ ξεραίνονταν, σὰ χόρτα στὰ γυμνὰ τὰ βράχια,
κι' ἄλλοῦ βλασταίναν κι' ἀνθίζαν λουλούδια ζηλεμμένα,
Καὶ μύρα σκόρπιζαν γλυκὰ τοῦ ἡλίου τὰ χρυσάφια
καὶ σὰ δικὰ τοῦ φαίνονταν, κι' ἄς ἦτανε καὶ ξένα.

Ἄσπρη τρυγητὸς στὸ τέλος του. Ἄρχίζει νὰ νυχτώνη,
καὶ, ἀσπρομάλλης ὁ ζευγᾶς, στ' ἀλέτρι ἀκουμπισμένος:
«Ποῦν' ὁ ἰδρώτας μου;» —ρωτᾷ. Κι' ἐκεῖ τοῦ ξεφαντώνει

ἡ ἅγια τοῦ Χριστοῦ φωνή: « Σὰν ἤμουν διψασμένος,
ἀπ' τὸ ποτῆρι μουῖδωσες νὰ πιῶ τῆς Καλωσύνης.
Στοὺς οὐρανοὺς ἀπ' τὸ νερὸ τ' ἀθάνατο θὰ πίνης.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Χαρίζεται στις Εύγεν. Κυρίες τῆς Φιλοπτώχου
Ἀδελφότητος ΜΕΓ. ΠΕΥΜΑΤΟΣ "Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ.,,

Ἐψῶστε μου τὰ μέτωπα φιλάνθρωπες Κυροῦλες
εὐγενικῆς κι' ἀκούραστες, Χριστιανικῆς ψυχοῦλες.

Ταιριάξ' ἢ ἴπερηφάνεια, σὲ σᾶς πού προσπαθᾶτε,
τὸ χέρι σας π' ἀπλώνετε καὶ τὴ χαρὰ σκορπᾶτε
μέσ' στὶς ψυχῆς τὶς δύστυχες, πού πάσχουν καὶ θρηνοῦνε
κι' ἀπὸ τὴ μαύρη φτώχεια τοὺς σὰν τὸ κερὶ λυγοῦνε.

Φιλανθρωπία, ἔλεος! — Μικρὰ κι' ἀπλὰ δυὸ λόγια,
μὰ πόσες λύπες σβύνουνε καὶ πόσα μοιρολόγια,
Χαρὰ στὸν πόνο σπέρνουνε, χαμόγελο στὸ δάκρυ
κι' ἐλπίδες δίνουν λιοχάρες, ἀπ' ἄκρη ἕως ἄκρη.

Εὐγενικὸ τὸ ἔργο σας καὶ ἡ ἀποστολή σας,
κι' ἐμεῖς γιὰ τοῦτο ἤρθαμε στὴν ὠμορφη γιορτὴ σας:
Γιὰ νὰ σᾶς ἐνισχύσουμε, μαζύ σας νὰ χαροῦμε,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ στήθια μας τὸ ΕΥΓΕ νὰ σᾶς ποῦμε.

ΑΓΝΟΤΗΣ.

Χαρίζεται στο φίλο
ΙΩΑΝΝΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ.

Μήτε τὰ πουλιά στην ξόβεργα,
μήτε στὰ χρυσὰ κλουβιά τους,
Κάθε πρωϊνὸ κελάδισμα,
μοιρολόγι στή σκλαβιά τους.

Μήτε μῦρα, μήτε χρώματα
λουλουδιῶν μέσ' στ' ἀνθογιάλι,
Τὸ γλυκό τους μοσκοβόλημα
πίκρας στεναγμοὶ μεγάλοι.

Μήτε ὄρνιθα στὸ πιᾶτο μου,
μήτε τὸ ψητὸ τ' ἄρνάκι,
Κάλλιο τοῦ αὐγοῦ τὸ ρόφημα,
τοῦ προβάτου τὸ μαλλάκι.

Θέλω τὰ πουλιὰ στὰ δέντρα τους·
καὶ στὸν κῆπο τοῦ ἀγρότη
τὰ λουλούδια μὲ τὴ ρίζα τους.
Κάλλια τῆς ψυχῆς ἢ ἀγνότη.

ΦΙΛΙΑ.

Χαρίζεται στο φίλο
ΜΕΝΕΛΑΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Καράβια δυὸ ἀντάμωσαν στοῦ πέλαου τὰ μάκρη
μὲ τὰ λευκά τους τ' ἄρμενα, σεμνὰ καὶ ταιριαγμένα·
Καὶ τὰ ναυτόπουλα τὰ δυὸ εὐχήθησαν μὲ δάκρυ
ποτὲ νὰ μὴ χωρίσουνε στοῦ βίου τὰ γραμμένα.

Κι' ἐκεῖ πού χρόνια πηγαινάν τὸ ἓνα δίπλα στ' ἄλλο
φουρτούνα ξάφνου ξέσπασε καὶ πάει νὰ τὰ χωρίση.
Σκαρμοί, τιμόνια τρίζουνε στὸ κῦμα τὸ μεγάλο,
μὰ 'κεῖνα δὲ χωρίζουνε παλεύουν μὲ τὴ φύση.

Σὰν ἡ φουρτούνα κόπασε καὶ μπῆκαν στὸ λιμάνι,
μιὰ κορασιὰ φωτόπλαστη ἀπ' τοῦ γυαλοῦ τὰ βάρη
στὰ δυὸ καράβι' ἀνάμεσα ἀνέβηκε κι' ἐστάθη

καὶ εἶπε στὰ ναυτόπουλα : « Φιλία ὅποιος κάνει,
γραμμένο νὰ δοκιμαστῆ γιὰ νὰ τὴν καταλάβη. »
Φουρτούνα εἶν' ἡ δοκιμὴ, κι' ὁ φίλος τὸ καράβι.

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΡΘΑΤΕ.

Δ. Ξ.

Καλῶς μᾶς ἤρθατε πουλιά
ἔδῶ στίς γειτονιές μας,
νὰ πάη ἀντάρα ὁ χορός,
νὰ σμίξουν οἱ φωληές μας.

Μ' ἀγάπ' ἢ ἴμέρες νὰ κυλοῦν,
δροσιές νὰ μᾶς χαρίζουν,
σὰν τὰ λουλούδια πὺν κρατῶ,
ν' ἀνθοῦν καὶ νὰ μυρίζουν.

Ψηλὰ τὰ μέτωπα, ψηλά,
νὰ ράνω μὲ λουλούδια,
Μορφές π' ἀγάπησα πολὺ
σὰν τὰ γλυκὰ τραγούδια.

Νὰ πιοῦμε καὶ παληὸ κρασί,
θερμὰ νὰ εὐχηθοῦμε,
μέσ' στὴν καινούργια σας φωληά,
χαρὲς πολλὲς νὰ ἰδοῦμε.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

Χαρισμένο στην κορούλα μου ΚΑΙΤΗ

Τὶ χαρά, τὶ εὐτυχία! ἤρθεν ἡ πρωτοχροσιά,
πλούσια δῶρα φέρνει πάλι σ' ὅλα τὰ καλὰ παιδιά.
"Ὅσες τρέλλες κι' ἀταξίες ἔχω κάνει ὡς ἐδῶ
"Ὅλες πίσω θὲ νὰ φύγουν μὲ τὸν χρόνον τὸν παληό.

Φρόνιμη θὰ εἶμαι τώρα καὶ καλό, χρυσὸ παιδί,
θὰ ξυπνῶ γλυκὸ τραγοῦδι, θὰ κοιμοῦμαι προσευχή,
Τοῦ σπητιοῦ χαρὰ θὰ εἶμαι, στ' ἀδελφάκι συντροφιά,
τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας, ἡ ἐλπίδα ἡ γλυκιά.

Φέρτε πῆτες, φέρτε φροῦτα, τὰ παιχνίδια τὰ πολλά,
ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τοῦ σπιτιοῦ μας τὰ καλὰ,
Χρόνι' ἀμέτρητα νὰ δίνη στοὺς καλοὺς μας τοὺς γονεῖς,
μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά ἐκεῖνοι, μ' ὄμορφα παιδιὰ κι' ἐμεῖς.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Χαρισμένο στ' αγοράκι μου ΗΛΙΑ

Γύρισες πατέρα μας, από τή δουλιά σου,
και τὰ δυὸ μᾶς ἔσφιξες μέσ' στην ἀγκαλιά σου,
Ἄστραψαν τὰ μάτια μας, σκίρτησ' ἡ καρδιά μας,
ποὺ σὲ ξαναβλέπουμε μέσα στή φωληά μας.

Σκύψε νὰ φιλήσουμε τ' ἄσπρο μέτωπό σου,
νὰ σοῦ φύγ' ἡ κούραση ἀπ' τὸ πρόσωπό σου
Κι' ὅταν μεγαλώσουμε, τρέχοντας γιὰ σένα,
θὰ σοῦ τὰ πληρώσουμε ὅλα ἕνα-ἕνα.

Τώρα γέλα, χόρευε, παίζε και μαζύ μας,
Εἴμαστ' ἡ ἐλπίδα σου, κι' εἶσαι ἡ ζωὴ μας.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ.

ΚΥΡΙΕ, — μ' ἀξίωσες κι' ἀπόψε νὰ σοῦ ψάλω
ταπεινὴ μιὰ προσευχὴ ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.
"Όσα μοῦδωσες καλὰ, τὰ μοίρασα στὸν ἄλλο,
τ' ἄλλα κράτησα γιὰ μέ, κανεὶς νὰ μὴ τὰ μάθη.

Λούλουδα δὲν ἔχω μὲ τὰ χέρια μου μαθήσει.
Στὸν ἐχθρό μου κέρασα τῆς καλωσύνης χάδι.
Στάθηκα γονατιστὸς στοῦ "Ηλιου σου τὴ δύση,
στ' "Όνομά σου τ' "Άγιο ποὺ λέγω πρωτὶ, βράδυ.

Στὰ παιδιά μου ἔδειξα καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο,
θὰ σὲ προσκυνοῦν αὐτὰ σὰν λείψω μιὰν ἡμέρα.
Δόξεις δὲν ἐπόθησα, οὔτ' ἀμοιβὴ προσμένω,
ὅλα εἶναι μάταια στοῦ χρόνου τὴ φοβέρα.

Δάκρυσά μὲ τὴ χαρὰ, κι' ἐγέλασα στὶς μπόρες.
Εἶδα τ' εἶν' ὁ κόσμος σου. Δικός σου θὰν' αἰώνια.
"Ένα μόνο σοῦ ζητῶ γιὰ τὶς στερνές μου ὄρες:
"Ηρεμα νὰ κοιμηθῶ, νάχω μαλλιὰ σὰ χιόνια.

SISMA
TOG
LIO
MEGA
D

ΚΑΛΗ ΣΑΣ Η ΩΡΑ.

SISMANOGILIO
MEGARO

ΚΑΛΗ ΣΑΣ Η ΩΡΑ.

Πουλάκια τῆς ρίμας, δειλά, φοβισμένα,
νὰ φύγετε ἤρθε ἡ κρίσιμη ὥρα,
Σὲ βάθην, σὲ ὕψη, σὲ πέλαγα ξένα,
στοῦ ἡλίου τὸ χᾶδι, στ' ἀνέμου τὴ μπόρα.

Διόλου μὴ τρέμετε, μὴ δειλιᾶτε,
κι' ἂν εἶναι οἱ δρόμοι γεμάτοι Ζωῆλοι,
'Ολόϊσια πάντα μὲ θάρρος πετᾶτε,
ἀγνὲς πεταλοῦδες, λουλούδια τ' Ἀπρίλη.

Δὲν πᾶτε γιὰ δάφνες στῆς δόξας τὴ χώρα.
'Αρπίσματα εἶστε στῶν χρόνων τὰ μάκρη,
στὴ σκιά τοῦ πατέρα εὐγνώμονο δάκρυ.
Πουλάκια τῆς ρίμας, καλὴ σας ἡ ὥρα.

Τ Ε Λ Ο Σ

**SISMANOGILIO
MEGARO**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος κ. Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ

ΚΑΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

Τῆν Ἐντολή σου φύλαξα

Ι. — ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.

Σελίς

Μὴν τὰ λῆς	17
Στὸ φύλλο τὸ στερονὸ	18
Ἐκεῖνο τὸ βράδν	20
Νεράϊδα ὄνειρευτῆ	21
Περίπατοι	22
Ἄπορία	23
Νυχτόπλεχτα λόγια	24
Τὸ γέλοιο σου	26
Κρυφὴ ἀγάπη	27
Τοῦ Πόθου τ' ἀγγελοῦδι	28
Τὸ ρολόγι πὸν χτυπᾶ	30
Τὸ βράδν πὸν φεύγω	31
Πρωτομαγιᾶς στεφάνι	32
Παντοτινὰ	33
Φιλὶ στ' ἀκρογιάλι	34
Στὸ σκουφί σου	36
Πρόσκληση	38
Μετανοιωμένο παράπονο	39
Κακία	40
Λησμόνα τα	42
Ἡ ραγισμένη λύρα	43
Χωρισμὸς	44
Στὴν Ἐλπίδα σου	46
Στὴ Γιορτῆ σου	48
Νύφη	50

Ὁ ὕπνος τοῦ παιδιοῦ	52
Τ' ἀξέχαστο δεῖλι	53
Δικά σου	54

II. — ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ.

Θέληση	57
Μόρες καὶ Χαρές	58
Θεία Διδαχή	59
Τὴν ὥρα ποῦ πονᾶτε	60
Τ' ὀρφανὸ	61
Ποιητοῦ Φαντασία	62
Στὸ Βόσπορο	63
Εὐγνωμοσύνη	64
Στὸν Ποιητὴ <i>Κωστῆ Παλαμᾶ</i>	65
Μέγα Ρεῦμα	66
Ὁ Γκρεμιστῆς	68
Μέσ' στῆς Ἀλήθειας τ' ἄστροαιμα	69
Ἀναστενάγματα	70
Εἶν' Ἅγιο τὸ Καλὸ	72
Ὡσαννὰ	73
Ἀγάπη	74
Ἀλήθεια καὶ Φθόνος	76
Ἰούδας	78
Καλωσύνη	80
Φιλανθρωπία	81
Ἀγνότης	82
Φιλία	84
Καλῶς μᾶς ἤρθατε	85
Παιδικὴ Πρωτοχρονιά	86
Τὸ Τραγοῦδι τῶν παιδιῶν	87
Ἡ Προσευχὴ τοῦ Πατέρα	88
ΚΑΛΗ ΣΑΣ Η ΩΡΑ	91

SISMANOGLIO
MEGARD

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ λα-
τρευτοῦ καὶ πολυαγαπημένου ἡμῶν συζύγου, πατρός, πάππου,
ἀναδόχου καὶ συγγενεῶς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Η· ΗΛΙΑΔΗ

ἐπελθόντα τὴν 1η Μαΐου. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ τελεῖται τὴν 4ην
Μαΐου, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 13ην ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ τοῦ Ἁ-
γίου Δημητρίου Κουρτεουλός.

Ἡ βαρυπενθοῦσα σύζυγος Εὐφροσύνη Δ. Ἡλιάδου.

Ἡ τεθλιμμένη θυγάτηρ Καίτη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς Στεφά-
νου Σ. Παπαδοπούλου.

Ἐθλιμμένος υἱὸς Ἡλίας Δ. Ηλιάδης μετὰ τῆς συζύγου
τοῦ Τασούλας.

Ἡ τεθλιμμένη ἐγγονὴ καὶ ἀναδεκτὴ Εὐφροσύνη Η. Ἡλιά-
δου.

Ἡ τεθλιμμένη συμπεθέρα Μάγδα Ἰ. Τζιγγιός.

Ἡ τεθλιμμένη οἰκογένεια Ἀθανασίου Σ. Παπαδοπούλου
καὶ οἱ λοιποὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συγγενεῖς.

Παράκλησις ὅπως ἀποφευχθῶσιν αἱ κατ' οἶκον συλλυπητή-
ριοι ἐπισκέψεις.

Συλλυπητήρια δι' ἀναγραφῆς τῶν ὀνοματεπωνύμων εἰς τὸ
ἐπὶ τούτῳ βιβλίον.

Ἐνταφιασμὸς γενήσεται ἐν τῷ Νεκροταφείῳ τῆς Θεῆς
Μεταμορφώσεως Σισλῆ.

Ἰ. Κηδ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΡΟ. 825

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Με λύπην θὰ ἀκουσθῆ ὁ θάνα-
τος τοῦ Δημητρίου Ἡλιάδου κα-
λεῦ καὶ γνωστοῦ ὁμογενοῦς ὑπὲρ
Κοινότητά Ἀρναεῦταιοῖ ὡς πρὸς
δρος τῆς ἐφευρεσιτροπῆς.

Ἄνωπερος ὑπάλληλος τοῦ οἴ-
κου ΜΠΑΙΚΕΡ ὁ Δημήτριος Ἡ-
λιάδης, ἠσχολεῖτο καὶ μετὰ τὴν
φιλολογίαν καὶ τὴν πείσιν δη-
μοσιεύσας ποιήματα μετὰ τὸ ψευ-
δώνυμον Δημήλιος. Ἀποχω-
ρήσας ἐκ τοῦ οἴκου Μπαϊκερ, ἠ-
σχολήθη μετὰ τὴν ἴδρυσιν βιεμη-
χανικῶν λιπασμάτων εἰς τὴν
Τουρκίαν ἐπιδοθεὶς εἰς μελέτας
ἐπὶ τῆς δενδροκεμίας καὶ τῆς
ἀνθοκεμίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δημη-
τρίου Ἡλιάδου ἡ κοινότης μας
στερεῖται ἐνὸς χρηστοῦ πολίτου.
λαμπροῦ οἰκογενειάρχου, ὑπερ-
ρετήσαντος ἀνιδιοτελῶς τὴν
Κοινότητά του, καὶ ἀπερχόμε-
νον τοῦ κόσμου τὸν συνοδεύει
ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἀγάπη ἔλων
ἔσει τὸν ἐγνώρισαν.

Συλλυπούμενοι θερμῶς τὴν σύ-
ζυγον, τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοι-
ποὺς οἰκείους τοῦ ἀπειχομένου
εὐχόμεθα ἄληστον τὴν μνήμην
καὶ κούφην τὴν καλύψουσιν αὐ-
τὸν μητέρα γῆν.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΣΙΣΜΑΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΠΙΜΑΤΑΙ ΓΡ. 69

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΙΤΟΥΡΗ
